

Název nemá být o mě, ale o žánrech, zmiňovaných níže. Pamětliv názvu tohoto internetového časopisu, nechci konkurovat serverům specializovaným na country a bluegrass, ovšem když se sejde ve várce desek hned několik CD vzájemně srovnatelných nejen žánrově, ale i repertoárově, přístupem k výběru písní a dramaturgii, recenzent neodolá, aby se alespoň pro pořádek o nich nezmínil. Pravdou je, že některé dorazily docela pozdě, ale tenhle žánr tak rychle nestárne, ani se nevyvíjí.

Praktickou pódiovou country budou zastupovat **Pupkáči**, **Máslovické drnkačky** a trochu modernější

Ne

švilský krúžek

, standardní bluegrass

Luňáčci

a

HPSK Grass

a pěťici doplní na šestici ještě

Scarabeus

, žánrově trampský, ale z hlediska recenzenta podobně uchopitelný.

Pupkáči - Slabší stránkou Pupkáčů je příliš silový zpěv - docela se do toho opírají a pak noty spíš hrnou před sebou, než aby je zpracovávali. Je jasné, že na pódiu musí být slyšet a že na tancovačce lidi spíš vnímají rytmus, ale holt deska to ukáže. Kladem je, že se nedrží jedné šablony, ale oscilují kromě trampské písně i kolem swingu či blues. Blues jim moc nevěřím, ten swing ano. Základem jsou ale countryoví a countryovou popisnost si přinesli i do textů. V pomalých písničkách jsou bez výrazu, pojmají je jako "nutné ploužáky". Kladem je vlastní tvorba, z písniček bych asi plusem označil nejspíš *Víkendovku, Páteční spoj a Písničkou písničku*

(**Pupkáči**: *Nepůjdeme spát*, 2005)

Máslovické drnkačky si libují ve sborech a ty jim jdou, resp. se v nich leccos ztratí, co při sólech nebo vícehlasech je poznat. Žánrově jsou ale pevně ukotveni na trampském pojetí country, což ke konci disku už trochu nudí. Opět je kladem vlastní tvorba (ačkoliv, nebo právě proto, že přidali jako bonus trojici převzatých známých věcí) a oproti Pupkáčům jim jdou i pomalé skladby, resp. nepadá v nich řemen. Ty rychlé se občas sypou jako brambory, ale ne

nad míru únosnou daným ambicím.

spaním

upřímné a podařené písničky.

(**Máslovické drnkačky**: **Šofér**, 2005)

Vyznání tatínkovi nebo Před

jsou

Nešvilský krúžek předvádí drsně veselé pojetí moderní country, na albu je několik převzatých věcí s veselými, až parodickými texty, či několik přímo hudebních parodií - pokud tak mohu pojmenovat pokus o vlastní uchopení například skladby W. Daňka *Píseň, co mě učil listopad*

moderně countryovou kapelou. Výhodu mají chlapci v tom, že jsou technicky na výši a nemusejí žádat žádné poshovění v nárocích publika a že co chtějí zahrát a zazpívat, to zahrají a zazpívají. A jak už to tak u humoru bývá, otázka vkusu je spíš na posluchači, než na hudebnících. Kladem je také hudební pohled dopředu, nelpí na tradicích a do muziky jdou s vervou. Zaujmu vás:

Světlo zabije nás

,
Kudlanka bezbožná

a titulní

Doba ledová

.
(**Nešvilský krúžek**: **Doba ledová**, 2007)

Luňáčci jsou rodinná kapela hrající bluegrass a okouzlená Nashvillem. Jak už to tak v tomto žánru bývá, novinek mnoho není, a jsou-li, nejsou k rozeznání od klasiky. A tak se Luňáčci moc netrápili a všechny skladby převzali. Jako by tím chtěli vzdát hold těm, které obdivují. Hrají s průměrnou bluegrassovou jistotou, skladby tím neutrpí a příjemným překvapením je, že si nevybrali jen klasiku, ale i "pecky", které se odlišují. A ty zaujmou: *Blbej den, Mary's Christmas*

,
Jenom rodný dům je ochranou tvou

,
Kdo nám hrát a zpívat má

.
(**Luňáčci**: **Nashvillský sen**, demo, 2007)

HPSK Grass nemohli nazvat svoje CD šedivěji: **Boty toulavý**. Už už jsem byl v pokušení hledat jiná díla podobných názvů. A ještě ten název směřuje spíš k trampské muzice. HPSK překvapili nezvyklým množstvím instrumenálek (7 z 19 skladeb), ale jen dvě zaujmou:

Lonesome Indian

a

Dear Old Dixie

), ze zpívaných písní upoutají nijak autorsky neoznačená píseň

Fotka

a titulní

Boty toulavý

. Naopak jsem ale našel tři, promiňte tu stručnost, hrůzy:

Když ve dveřích stojí

(podle názvu to vypadá na bluegrassové porno), patetické

Máš proč žít

a zase neoznačený

Bílý kůň

. HPSK jsou jistější v pomalých skladbách, v rychlejších se jakoby rozmazávají - a to jak instrumentálně, tak vokálně - a proto nevyniknou instrumentálky a zpěv není bluegrassově exhibiční, ale spíš tramsky nedbalý.

(**HPSK Grass: *Boty toulavý***, 2005)

Scarabeus se konečně zásluhou Páji Lišáka Jindráka ze Mlejna dočkal reprezentativního výběru. Představují se tak, jak si je pamětníci pamatují - jako výborná interpretační skupina, nadaná uměním vdechnout písním vlastní výraz, i když některé známe i v jiných verzích. Jednoznačně muziku žijí, ne jen prožívají. Celkem 21 písní je tramskou klasikou, z větší části to jsou, alespoň po textech, ryvolovky, či díla z Ryvolům spřízněných autorů. Bohužel příliš často je u autorů hudby uváděno "Neznámý" - tomu moc nevěřím. Na desce najdete ten pravý, v dobrém slova smyslu před třiceti-čtyřiceti lety moderní, tramský sound, který dodnes na posluchače účinkuje, pokud jej interpret umí. Žádné exhibice, ale společné hraní ku prospěchu písně, ku prospěchu atmosféry a trampingu. A to bez rozdílu žánru, odkud píseň pochází, tak je vždy přetavena k obrazu tramskému. Koukám, že tohle slovo v tomto odstavci používám příliš často, ale ono muziku skupiny Scarabeus charakterizuje v tom nejlepším slova smyslu a nemusím se rozepisovat o instrumentacích či vokálech (a pokud bych musel, tak napíšu přehledné a čitelné vedení nástrojů, předvídatelná stavba písní a jednoznačně zařazený styl a tempo). A naopak to platí také. Doporučuji všem, kteří vzpomínají na první vandry v sedmdesátých letech a muziku s tím spjatou.

(**Scarabeus**, 2007)